DE VERJAARDAG VAN DE POP

DOOR

J·J·A·GOEVERNEUR.

J.VLIEGER. AMSTERDAM.

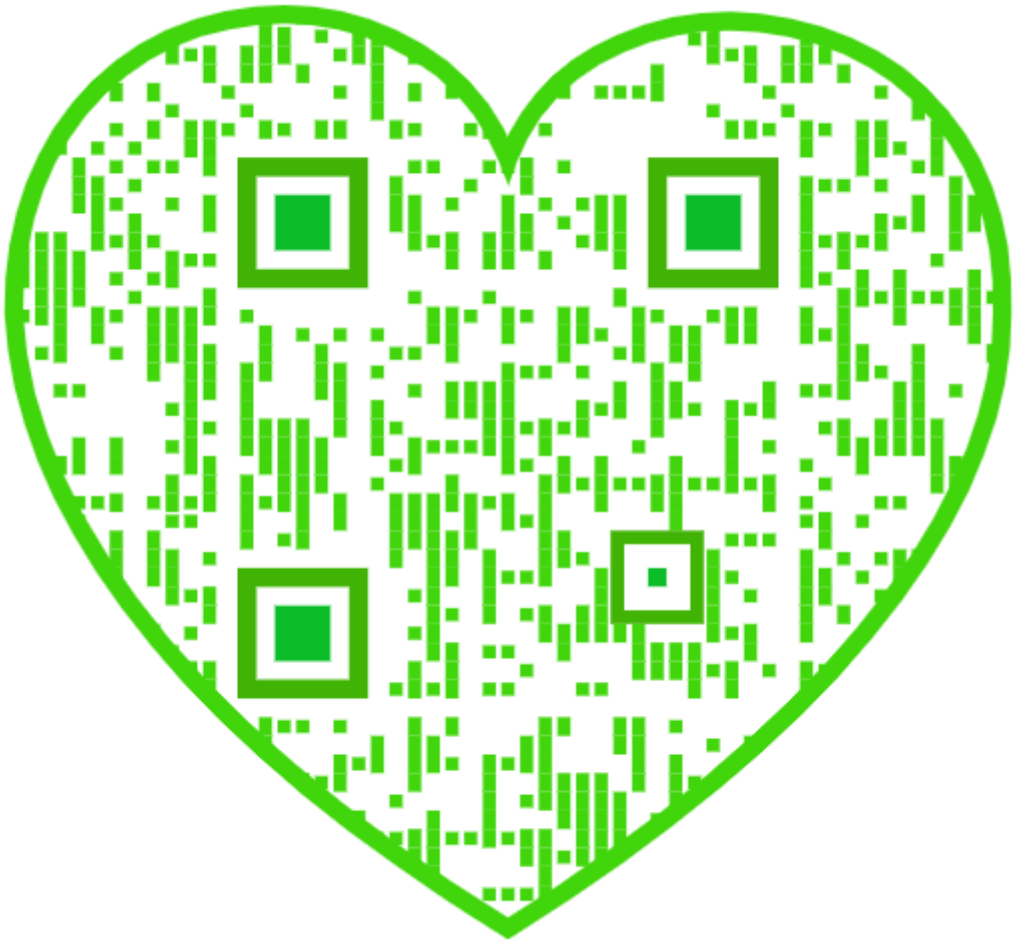

OK
Goe.ver

Bert in Weimar.
25.
Ills

DE VERJAARDAG VAN DE POP.

De

Verjaardag van de Pop

DOOR

J. J. A. GOEVERNEUR.

MET VIER GEKLEURDE PLATEN.

J.VLIEGER. AMSTERDAM.

Het ontevreden Haasje.

Een hamster ging eens wat over het veld wandelen. Daar zag hij een haasje zitten. Dat haasje scheen echter diep bedroefd en liet zijn kopje op het eene pootje leunen.

„Het lijkt wel, dat je verdrietig bent, haasje," zei de hamster. „Wat mankeert er aan?"

„Och," antwoordde het haasje, „ik vind het zoo akelig, dat mijne achterbeenen langer dan mijne voorste beenen zijn. Dat staat niet mooi. En daarom kan ik ook niet fatsoenlijk loopen. Ik huppel altijd maar zoo wat."

„Maar wie weet, of die lange achterbeenen niet heel nuttig voor je zijn," zei de hamster. „Ge kunt er immers zoo vliegensvlug mee over het veld loopen, dat geen hond je inhalen kan."

„Dat is goed en wel," antwoordde het haasje; „maar ik word toch verdrietig zoo vaak ik die lange achterbeenen aanzie."

Terwijl de hamster en het haasje zoo praatten, kwam daar een jager met een grooten jachthond aan.

Pas zag de jager het haasje, of hij had ook al zijn geweer aangelegd, mikte en gaf vuur. Daar hij echter het haasje niet getroffen had, zond hij zijn jachthond op het vluchtende dier af.

De jachthond maakte geweldig groote sprongen. Haasje was evenwel nog veel vlugger dan de hond.

Toen de jachthond eindelijk dan ook wel zag, dat hij het haasje toch niet kon inhalen, keerde hij om en kwam bij den jager terug.

Het haasje kroop onderwijl onder de struiken en dacht bij zich zelf: „Wat was het toch goed, dat ik zulke lange achterbeenen had en zulke flinke sprongen kon doen. Had ik niet zoo kunnen springen, dan had die hond mij zeker gepakt en doodgebeten."

Van dit oogenblik af heeft het haasje nooit weer over zijne lange achterbeenen geklaagd.

In de Zandgroeve.

De kleine Herman speelde eens in de duinen aan den rand eener zandgroeve. Hij wilde daar eene groote vesting bouwen. Daarbij stapte hij echter mis, gleed bij den rand neer en tuimelde in de zandgroeve. Daar nu de groeve vrij diep was, kon hij er onmogelijk weer uit. Nadat hij wel een uur gesloofd en getobd had, begon hij te schreien en riep, zoo hard hij maar kon, om hulp.

Kort daarna kwamen twee knapen in de nabijheid van de zandgroeve. Het waren Jan en Dirk. Toen zij dat angstige schreeuwen hoorden, kwamen zij aan den rand van de groeve en keken naar beneden.

„Och, helpt mij er toch uit!" smeekte Herman. „Reikt mij maar eene hand toe; dan zal het misschien wel gaan."

„Neen," zei Jan tot zijn broer Dirk; „dien Herman halen wij er niet uit. Weet ge nog, waar hij ons gisteren voor uitschold? Voor vuile smeerpoesen heeft hij ons uitgescholden."

Dirk zei evenwel: „Al heeft Herman ons gisteren ook uitgescholden, zoo wil ik hem nu toch helpen. Dan zal hij het zeker niet weer doen."

En te gelijk legde Dirk zich plat op den grond neer, stak Herman de hand toe en trok hem naar boven.

„Dirk, gij zijt toch een goede jongen," zei Herman, toen hij weer op zijne voeten stond. „Ge zult zien, ik zal van mijn leven geen kwaad meer van je zeggen."

De Hemelschaapjes.

De zon ging onder. Daar, waar zij onderging, stond eene rij van hooge bergen, en daarachter daalde de zon neer. Boven deze bergen stonden vele duizenden kleine wolkjes. Deze wolkjes waren kort en langwerpig rond en leken precies schaapjes.

Al die vele duizend schaapjes waren niet wit, zooals onze schaapjes, maar ze leken wel altemaal verguld. Het een blonk bijna nog meer dan het ander.

En voordat de lieve zon onderging, had zij tot die gouden schaapjes gezeid: „Goeden nacht, mijne lieve schaapjes. Ik ben vandaag je herder geweest. Ik heb je den geheelen dag geleid en bewaakt. Nu ben ik moe en moet gaan slapen. Maak je echter maar niet ongerust, als het donker wordt. Ge zult niet alleen blijven in dezen donkeren nacht. Ik zend je een anderen herder, en die zal den heelen nacht bij je zijn. Hij is even goed en lief als ik; hij zal je even trouw bewaken. Zie, daar komt hij al. En nu nog eens: goeden nacht, goeden nacht, lieve schaapjes!"

De vele duizend schaapjes keken om. Zij wilden zien, wie wel die nieuwe herder was en waar hij vandaan kwam.

En daar steeg de lieve maan aan den hemel op. Zij was vol en rond; zij vertoonde zich als een lief, vriendelijk gezicht. En dat gezicht blonk als het blankste zilver.

„Ha," zeiden de schaapjes, „dat is onze nieuwe herder, die van nacht bij ons blijven zal."

De volle maan steeg nu al hooger aan den hemel op. Maar dat ging langzaam, zeer langzaam. En toen zij een goed eind ver was opgeklommen, werd het beneden op de aarde al helderder en helderder. Spoedig kon men de bergen weer zien, en ook de kerken en de huizen, en de menschen, die heen en weer liepen.

Toen scheen het, alsof de maan een oogenblik staan bleef. Hare groote, donkere oogen zagen naar de vele duizend schaapjes om. Zij keek die lief en vriendelijk aan. Vervolgens echter sprak zij: „Weest gegroet, lieve schaapjes! Uwe moeder, de lieve zon, was moe. Zij is gaan slapen. En nu kom ik bij u. Ik heb je even lief als zij. Weest daarom maar niet ongerust. Komt maar wat dichter bij mij. Ik zal je leiden en je den heelen nacht bewaken."

Toen trokken de vele duizend schaapjes op de maan toe. En spoedig stonden zij allen om haar heen, en zij stond midden onder hen.

„Mijne lieve schaapjes," zeide zij nu weer, „je moeder, de lieve zon, had je nog mooie gouden kleedjes aangetrokken, voordat zij slapen ging. Maar de nachten zijn altijd vrij koel. Opdat ge nu geen kou zoudt lijden, heb ik je die dunne gouden kleedjes uitgetrokken. Kijkt maar eens toe; ieder van je heeft nu een warm nachtpakje aan. Dat houdt ge aan, tot je moeder weer bij je komt."

Toen keken de schaapjes elkaar aan. En waarlijk, elk had een wit nachtpakje aan. Maar die kleedjes waren zoo wit, dat ze als zilver blonken. Uit de gouden schaapjes waren nu dus zilveren schaapjes geworden.

Langzaam trok nu de maan met de zilveren schaapjes langs den hemel voort. En waar beneden op aarde nog een kind wakker was en naar den hemel opzag, daar verheugde het zich over den goeden herder en zijne vele duizend zilveren schaapjes.

Daniël.

Daniël was een arme jongen. Zijne ouders woonden in eene kleine, ellendige hut. De wind floot er door de tochtige raampjes en de regen drong er door het lage pannen dak. Te eten was er in de hut weinig anders dan alle dag gekookte aardappels met wat zout.

Daar nu de ouders zoo doodarm waren, moest de kleine Daniël voor een boer de koeien hoeden en zoo zijn soberen kost verdienen.

Eens was de arme jongen met zijne kudde op het veld. Hij stond tegen een boom te leunen. De koeien graasden om hem heen. Niet ver van hem vandaan stroomde eene tamelijk breede beek voorbij. Daar kwamen twee knapen die beek langs. Daniël zag, dat het voorname kinderen zijn moesten, want ze waren heel mooi gekleed.

De beide jongens bleven achter een doornstruik staan, kleedden zich uit en gingen baden.

Pas waren zij echter eenige minuten in het water geweest, of daar hoorde Daniël een luid geschreeuw. „Help! Help!' werd er onophoudelijk geroepen.

Daniël snelde nu dadelijk naar de knapen toe. Doch hij zag maar éénen De andere was onder water en spartelde met handen en voeten, om er weer uit te komen. Dat gelukte echter niet. De plaats, waar hij ingeraakt was, was al te diep.

Toen Daniël het ongeluk zag, kreeg hij dadelijk een goeden inval. Hij nam den stok van zijne herderszweep en stak dien in het water, opdat de verongelukte zich daaraan vastgrijpen zou. Gelukkig tastte de knaap er ook naar en hield zich vast. Nu trok Daniël met alle kracht, en zoo kreeg hij den knaap behouden op het land. Was Daniël er niet geweest, dan had de jongeheer zeker moeten verdrinken.

Drie dagen later en Daniël was geen koeherder meer. Hij woonde bij de rijke familie, wier zoon hij het leven had gered. De voorname ouders hadden den armen Daniël tot zich genomen. Hij zou het er zoo goed hebben, als hun eigen kind.

Daniël had het goed, zeer goed. Hij kreeg knappe, nieuwe kleeren. Hij had altijd goed eten en drinken. Hij kreeg mooie prenten- en leerboeken. Tot het huis behoorde een fraaie, groote tuin, waarin hij vrij spelen mocht. Hij kon nu en dan mee uit rijden gaan. 's Avonds sliep hij in eene nette kamer en had een kostelijk bed.

Maar hoe goed Daniël het ook had, hij was toch niet opgeruimd en vroolijk. Altijd ging hij stil en als bedroefd door het huis rond. Men zag bijna geen lachje op zijn gezicht. Soms zat hij wel een half uur lang op een stoel en keek stijf voor zich neer.

Toen zei eindelijk de voorname mevrouw tot hem: „Zeg toch eens, Daniël, waarom ge altijd zoo bedroefd zijt? Ik verbeeld me toch, dat ge het heel goed bij ons hebt. Ontbreekt er ook iets aan?"

„Och ja," zei Daniël, „ik wou graag weer naar huis, naar mijne ouders."

De rijke mevrouw sprak hem nu toe, dat hij toch blijven moest. Hij had het hier honderdmaal beter dan thuis. Daniël bleef er echter bij, dat het hem thuis veel beter beviel. En daarom moesten zij hem maar weer naar zijne ouders laten gaan, zeide hij.

Daar nu Daniël volstrekt niet blijven wou, gaven de rijke menschen hem eindelijk zijn zin. Nu eerst, toen hij weer bij vader en moeder was, werd Daniël zoo vroolijk en vergenoegd, als hij vroeger altijd was.

Bloemenmoord.

Eens ging de kleine Emma over een smal binnenpad. Het was een lust te zien, wat mooie bloemen links en rechts op de weide stonden. Zoo kwam zij aan eene plaats, waar dicht bij het pad eene sterrebloem stond. Die was hoog opgeschoten, zoodat men haar witten stralenkrans met de gouden ster in het midden ver zien kon. De sterrebloem keek evenwel niet vroolijk tot de zon op, zooals de andere bloemen. Zij liet haar hoofdje hangen en scheen treurig en bedroefd.

„Wat scheelt er toch aan?" vroeg Emma meelijdend. „Ge lijkt zoo bedroefd."

„Ach, ik moet wel bedroefd zijn," zeide de bloem; „want een ondeugende jongen heeft mij mijne zuster vermoord. Zie maar, hier naast mij stond zij. Zij bloeide even schoon als ik. Daar kwam die jongen en had een dun wandelstokje in de hand. Hij zwaaide met dat stokje door de lucht en hieuw mijn zustertje het hoofd af. Dat vloog heel ver weg. En toen lachte die stoute jongen en riep: „Die heb ik goed geraakt."

De kleine Emma trad nu nader bij en jawel: daar stond nog de lange, slanke bloemstengel, maar zonder bloem. „Foei!" riep Emma; „die ondeugende jongen!"

„Zoo heeft de Lieve Heer zeker ook gedacht," zeide de sterre-

bloem; „want die heeft de bloemen toch zeker niet geschapen, opdat kinderen haar de hoofdjes afslaan zouden."

„Maar plukken mogen we u toch wel, is het niet?" vroeg Emma.

„O ja," antwoordde de bloem; „plukken moogt gij ons, als ge ons gaarne ziet en bij u wilt houden. En wilt ge mij een dienst doen, pluk mij dan en neem mij mee. Ik wil hier niet langer staan blijven, nu die booze jongen mijn zustertje heeft vermoord."

Emma plukte de sterrebloem en zette haar thuis in een glas. Den volgenden dag liet de bloem haar hoofdje niet treurig meer hangen. Zij had zich weer opgericht en bloeide nog eene week in volle pracht.

Het beste.

Olga was het eenig kind van zeer rijke ouders. Zij kon alles krijgen, wat haar hartje maar wenschte. Zij had kostelijk mooie kleeren; iederen middag kwamen wel tien verschillende schotels op tafel. Zij had o zulk mooi speelgoed, poppen, prentenboeken en honderd dingen meer. Als zij maar lust had, kon zij iederen dag uit rijden gaan; want haar vader had fraaie rijtuigen en heerlijke koetspaarden.

Olga was echter toch niet vroolijk en gelukkig. En waarom niet? — Dat zal ik terstond vertellen.

Op zekeren dag ging Olga wandelen. Daar zag zij voor eene huisdeur een doodarm meisje zitten. Olga kende dat meisje en het meisje kende Olga ook wel. Het arme kind had bloote voetjes. In de hand hield zij een stuk zwart roggebrood, waarin zij nu en dan een hap deed. Zij keek daarbij recht vergenoegd en tevreden uit de heldere oogen.

Olga bleef voor het kind staan en zei: „Och, dat ik ook zoo blij en vergenoegd kon wezen als gij zijt!"

„En waarom kunt gij dat dan niet?" vroeg de arme kleine. „Ge zijt immers zoo rijk."

„Ja, rijk ben ik wel," zeide Olga; „maar het beste ontbreekt mij toch."

„En wat hebt ge kostelijk mooie kleeren aan," zei het arme meisje weer. „Waarom kunt ge dan niet vroolijk zijn?"

„Ja, mooie kleeren heb ik wel," antwoordde Olga; „maar het beste ontbreekt mij."

„En ge zult zeker ook allerliefst speelgoed hebben," zei het arme kind. „Dan moest ge toch wel vroolijk kunnen zijn."

„Och ja, speelgoed heb ik in overvloed," zei Olga; „maar ik kan er slechts zelden mee spelen, omdat het beste mij ontbreekt."

„En wat zult ge alle dag heerlijk eten krijgen," zei het arme kind. „Waarom zijt ge dan niet vergenoegd en blij?"

„Eten en drinken krijg ik genoeg," antwoordde Olga; „maar ik kan gewoonlijk heelemaal niet eten, omdat mij het beste ontbreekt."

„Maar wat meent gij daar dan eigenlijk mee?" vroeg het arme meisje. „Ge zegt gedurig, dat het beste u ontbreekt, en ge hebt toch alles, wat ge maar wenschen kunt. Wat ontbreekt u dan nog?"

„Wat mij nog ontbreekt?" vroeg Olga. „Och, veel, heel veel. Mij ontbreekt juist het beste. Mij ontbreekt de gezondheid. Ik ben ziek. Nu heb ik hoofd-, dan kiespijn; nu doet de hals, dan de borst mij zeer; nu eens kan ik niet eten en dan weer niet slapen. Hoe zou ik dan vroolijk zijn?"

„Ja, ziek ben ik nooit geweest," zei het arme meisje. „Geen vinger heeft mij nog ooit pijn gedaan, en het eten smaakt mij altijd even lekker."

Olga antwoordde: „En daarom juist zei ik: Och, dat ik ook zoo blij en vergenoegd kon wezen, als gij zijt."

Adelheid.

De kleine zesjarige Adelheid was werkelijk een recht aardig kind. Zij had heldere, vriendelijke oogen en mooie blonde lokken.

Ongelukkig alleen maar was, dat de kleine Adelheid zelve dacht, dat zij een mooi kind was. Ja, zij verbeeldde zich zelfs, dat zij het allermooiste kind uren ver in het rond was. En omdat zij zich dit verbeeldde, droeg zij haar neusje heel hoog en bemoeide zich bijna niet met andere kinderen.

Voor dien hoogmoed en die inbeelding zou zij echter spoedig hard gestraft worden.

Toen Adelheid zeven jaar oud was, kwam er eene booze ziekte onder de kinderen. Vele honderden kregen de pokken. Ook Adelheid kreeg deze gevaarlijke ziekte. Zij moest wel zes weken te bed blijven.

En hoe zag zij er uit, toen zij eindelijk weer beter werd! Haar mooi gezichtje was bijna niet meer te kennen. Het was heelemaal met poknaden overdekt. Hare fraaie lokken waren lang afgesneden, omdat de dokter dat zoo bevolen had.

Adelheid schrikte, toen zij zich voor de eerste maal in den spiegel zag.

In het vervolg was zij niet trotsch meer. Zij was nu maar blij, als andere kinderen haar vriendelijk toespraken.

Rudolf.

Rudolf was een kleine, flinke jongen. Hij was dik en rond als eene ton. Zijne wangen waren vol en rood als rozen. Hij kon eten en drinken, huppelen, dansen en springen als de beste. Zoo vaak men hem zag, was hij lustig en vroolijk.

Rudolf had echter één gebrek. Hij deed niet altijd wat zijne moeder hem zei.

De moeder zeide hem vaak: „Rudolf, ge moet vooral geen onrijpe vruchten eten." Kwam Rudolf nu echter in den tuin en zag hij een appel onder den boom liggen, dan vroeg hij niet eerst: „Is de appel wel rijp?" maar hij nam hem op, hapte er in en at hem op.

De moeder zeide dikwijls tot hem: „Rudolf, men moet in het eten of drinken altijd matig zijn. Als men merkt dat men genoeg heeft, moet men met eten en drinken ophouden."

De kleine Rudolf vergat evenwel, wat moeder gezegd had. Als hem iets goed smaakte, at hij zoolang tot hij niet meer kon.

De moeder zeide hem gedurig: „Rudolf, gij moet goed rechtop zitten, als gij aan tafel zit en speelt of teekent."

Ook dat vergat de kleine. Altijd zat hij scheef en krom aan tafel. Dikwijls ook leunde hij met de borst tegen den kant van de tafel aan.

De moeder had hem ook wel tienmaal gezegd: „Rudolf, als ge heet of bezweet zijt, moogt ge niet terstond koud water drinken. Als ge dorst hebt, moet ge eerst wat bekoelen. Dan kunt ge drinken."

Rudolf stoorde zich echter ook daar niet aan. Als hij eens in den tuin braaf geravot had en dus erg bezweet was, ging hij naar de pomp en dronk ijskoud water.

Wat gebeurde dan nu?

Rudolf begon te sukkelen. Nu klaagde hij over hoofdpijn, dan over steken in de borst. Het eten smaakte hem niet langer. Hij kon 's nachts niet goed meer slapen. Zijne krachten namen af. Zijne volle wangen werden bleek en mager. Hij had geen lust tot spelen meer. Alles stond hem tegen.

Rudolf werd ziek, erg ziek. Hij moest vier lange weken op bed liggen, en al dien tijd moest hij geduchte pijnen uitstaan.

Maar wie was er schuld van, dat hij ziek werd? — Had hij moeders raad gevolgd, dan was hij niet ziek geworden.

De Sloddervos.

Bart was een zeer slordig jongetje. Zijn speelgoed liet hij altijd overal slingeren. Waar hij daarmee gespeeld had, liet hij het ook liggen.

Even slordig was hij ook 's avonds, als hij zich uitkleedde om naar bed te gaan. Zijne muts gooide hij hier of daar in een hoek. Zijn kraagje wierp hij doorgaans maar op de canapé. Zijn buisje werd onder een stoel geslingerd. Van zijne laarsjes kwam het een onder de tafel, het ander achter de kachel te staan. De kousen bleven meest op den vloer liggen.

Wanneer hij dus 's morgens opstond en zich aankleeden wou, kon hij nu eens eene kous, dan weer zijne bretel nergens vinden. Soms wist hij niet, waar zijne laarsjes stonden, en een andermaal was zijn halskraagje op den loop.

Bart had nog een broer en twee zusjes. Die waren alle drie bijzonder proper en netjes op hun goed. Zij legden al hunne kleedingstukken 's avonds op eene vaste plaats en behoefden er 's morgens dus nooit naar te zoeken.

Eens echter moest Bart voor zijne slordigheid terdege boeten. En ge zult zoo dadelijk hooren, hoe dat gebeurde.

Op een morgen namelijk kwam de vader al heel vroeg bij de bedjes der kinderen en zei: „Kinderen, staat dadelijk op en kleedt je zoo spoedig mogelijk aan. Ge moet met mij naar het stationsgebouw. Daar is van morgen een verbazend groote olifant aangekomen, en dien moeten we zien. Maar maakt gauw voort, want anders komen we te laat. Binnen een kwartier moet ge allen klaar zijn. Het is van hier naar het station minstens een half uur loopens en over een uur gaat de olifant weer met een volgenden trein weg. We moeten dus zorgen binnen dien tijd daar buiten te zijn. Komen we later, dan is de olifant weer weg."

Daar waren nu alle kinderen in een ommezien op de been. Ook Bart. „Hoezee! Hoezee!" riep hij vol blijdschap uit. „Een olifant! Een olifant!"

Maar.... maar! Zijn broertje en zijne zusjes stonden lang kant en klaar, toen Bart nog in zijn hanssop stond. Eerst moest hij heel lang naar zijn ééne kous zoeken. En toen die eindelijk voor den dag kwam, was een van zijne laarsjes weg. Bart zocht in alle hoeken; maar het was nergens te vinden.

„Neen," zeide de vader eindelijk tot de drie kinderen, die reeds ongeduldig werden, „naar die laars kunnen wij niet langer wachten, want anders krijgen wij niets van den olifant te zien. Als Bart klaar is, mag hij nakomen."

Bart schreide wel, maar dit hielp hem geen zier. De vader en de drie anderen gingen.

De olifant was er nog. De kinderen hadden een dol pleizier, nu zij het groote dier, waarvan zij al zooveel gehoord hadden, eens levend te zien kregen. Er was een oppasser bij, die, ten gerieve der kinderen,

het dier eenige kunstjes met de slurf liet doen. Heel veel tijd was daartoe evenwel niet. Al na tien minuten ging de trein verder en de olifant mee.

Juist toen de trein wegreed, kwam Bart aanloopen. Het was echter te laat, en hij kreeg niets meer van het vreemde dier te zien.

De verjaardag van de Pop.

De kleine Sara beeldde zich in, dat hare pop morgen jarig was. Die dag nu zou en moest gevierd worden. Daarom verzocht zij eene menigte kleine meisjes, die in de buurt woonden, op visite.

De buurmeisjes kwamen. Zij wisten, waarom zij gevraagd waren. Daarom had ieder ook een klein presentje voor de jarige pop meegebracht. De eene schonk aan de pop een ruikertje, de andere een kransje, de derde een pot, waarin eene bloem stond. Een der meisjes had zelfs voor den jaardag een klein waschlapje gehaakt.

De pop zelve zat in een hoek van een grooten armstoel. Saartje had haar dien morgen het gezicht met zeep afgewasschen en haar de mooiste kleertjes aangetrokken.

Midden in de kamer stond eene groote, ronde tafel, waarover een wit laken lag. Voor elk kind stonden daarop een kopje en schoteltje en een bordje klaar. Daarnaast lagen vork en lepeltje. De kinderen zagen dus terstond, dat het een groot gastmaal zou worden.

Van eten en drinken was evenwel nog niets te zien. Dat moesten de meisjes zelve klaarmaken. Saartjes moeder wist heel goed, dat kleine meisjes dat dolgraag doen. En dat zij wat te koken hadden, daarvoor had de goede moeder rijkelijk gezorgd.

En nu begon de keukenpret. De eene kleine sneed een wortel in dunne schijfjes. De andere sneed een appel in dobbelsteentjes. De derde had gedroogde pruimen en haalde er de steenen uit. Eene vierde wreef oudbakken beschuit tot kruim. Eene vijfde stampte suiker in een kleinen vijzel. Eene zesde schaafde chocolade. Eene zevende kneedde balletjes uit water en meel.

En toen dat alles gesneden, gewreven en gestampt was, werd het in kleine potten en pannen gedaan en in den kacheloven gezet. Hier zouden zij koken en braden. Het oventje was maar even warm. Heet mocht het niet zijn, want dan hadden de kleine kokkinnetjes zich kunnen branden.

Toen nu de potjes en pannetjes eenige minuten in den oven hadden gestaan, moest het verbeelden, dat alles gekookt, gebraden en gebakken was. Nu zou men dus met eten beginnen.

De kleine Sara speelde natuurlijk voor gastvrouw. Zij bediende de gasten. Nu echter kregen eerst de verschillende spijzen geheel andere namen. De wortelschijfjes heetten coteletjes. De stukjes appel waren varkensribbetjes. De pruimen waren gebraden haas en patrijzen. De fijngekruimelde beschuit heette rijst, en zoo al verder.

Toen van al die lekkere gerechten rondgedeeld was, ging men aan het eten. Allen aten met den grootsten smaak. En gedurig vroeg Saartje nu aan deze en dan aan die: „Ook nog een coteletje? — Kan ik u ook met wat suiker dienen? — Verkiest ge misschien nog een stukje haas of patrijs?"

Zoodra de groote maaltijd was afgeloopen, dat wil zeggen, zoodra alles op was, begon de danspartij. Tafels en stoelen werden op zij geschoven, en Saartjes moeder speelde eenige walsjes en andere dansmuziek op de pianino.

Ook de jarige juffer moest meedansen, ze mocht willen of niet.

De meisjes grepen de pop bij de armen en draaiden met haar in den kring rond.

Na den dans werden nog verschillende spelen gespeeld. De kleine meisjes hadden dol veel pleizier en waren gaarne nog wat langer blijven spelen, zoo goed beviel haar dat. Maar eindelijk werd het avond en moesten zij naar huis. Bovendien waren de meesten moede en verlangden naar bed. Ook de jarige pop had van al dat feestvieren slaap gekregen en werd door Sara naar haar bedje gebracht.